

Jørgen "Mo" Mortensen

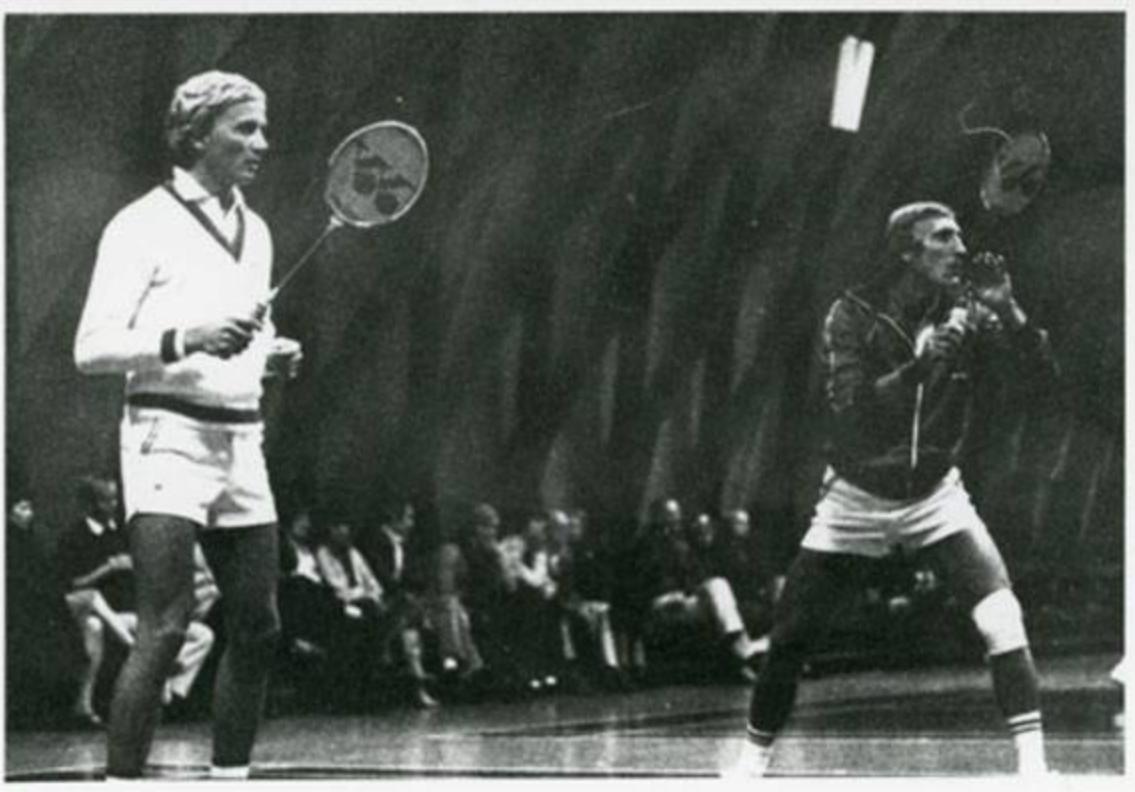
*Private
FOTO
og
Udklip*

Henning Borch – Jørgen Mortensen

Henning Borch – Jørgen Mortensen

Jesper Helledie – Jørgen Mortensen

Jørgen Mortensen – Prakash Padukone

Jørgen Mortensen – Svend Pri

Jørgen Mortensen – Svend Pri

Jørgen Mortensen i 1958

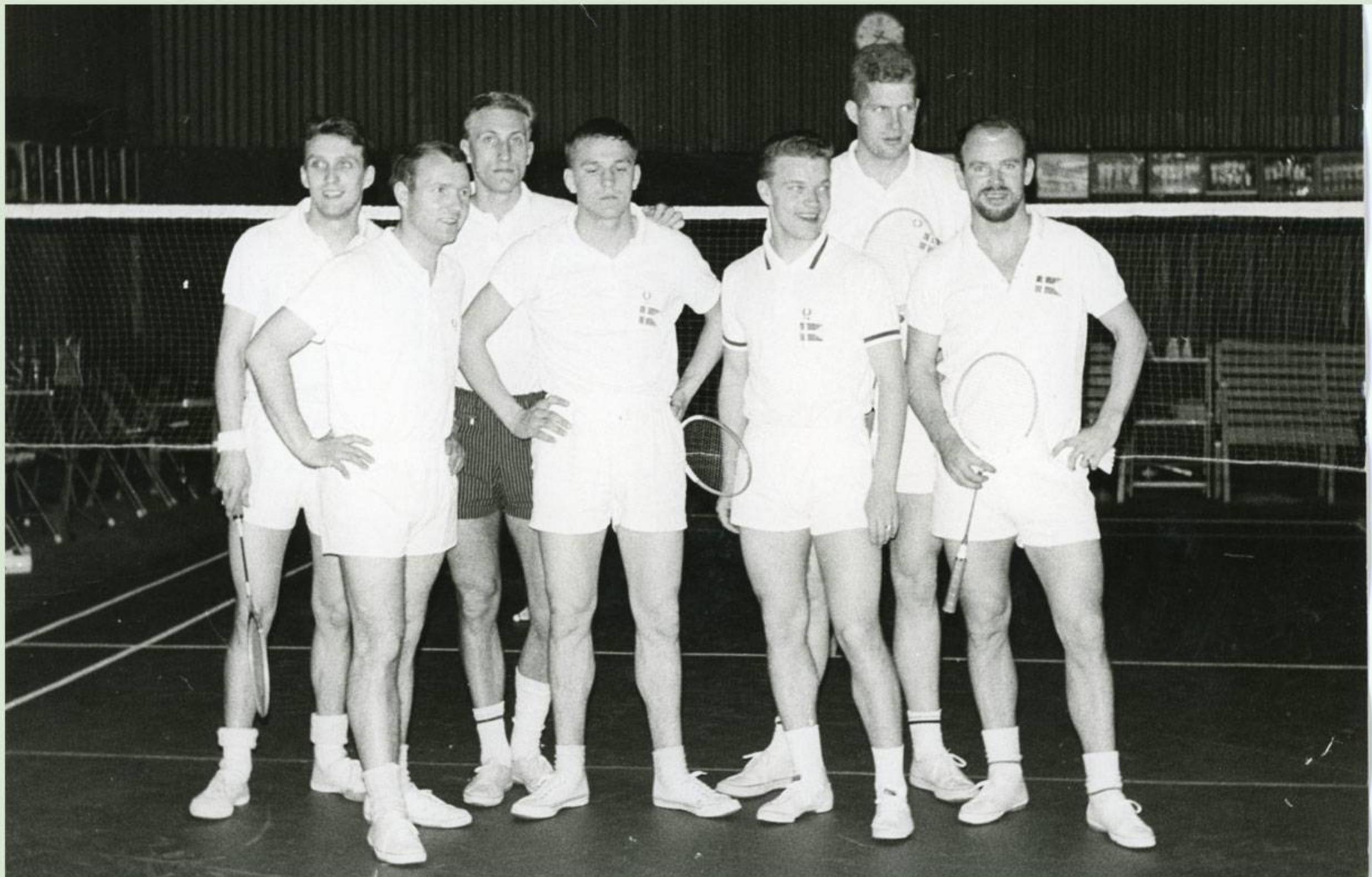
Jørgen Mortensen i 1960

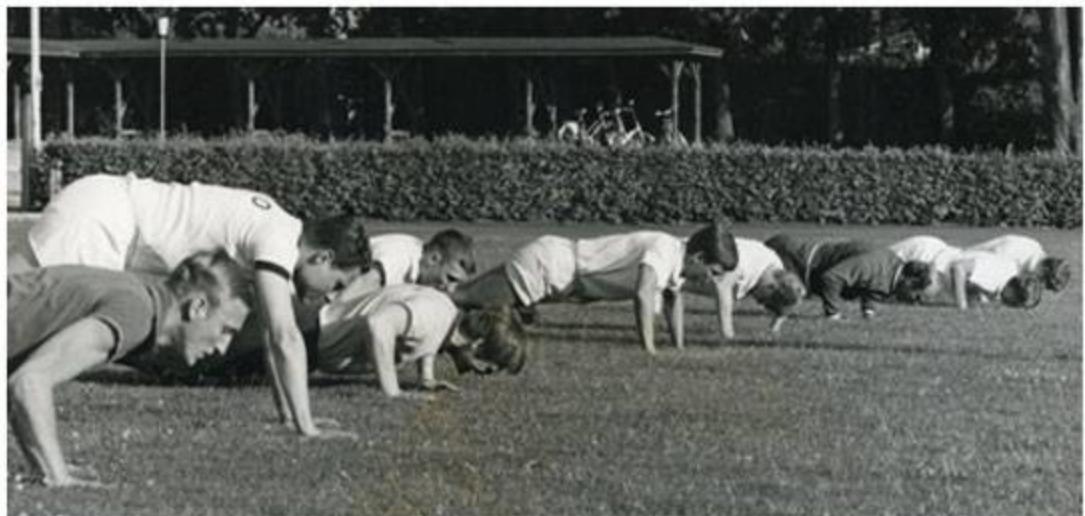
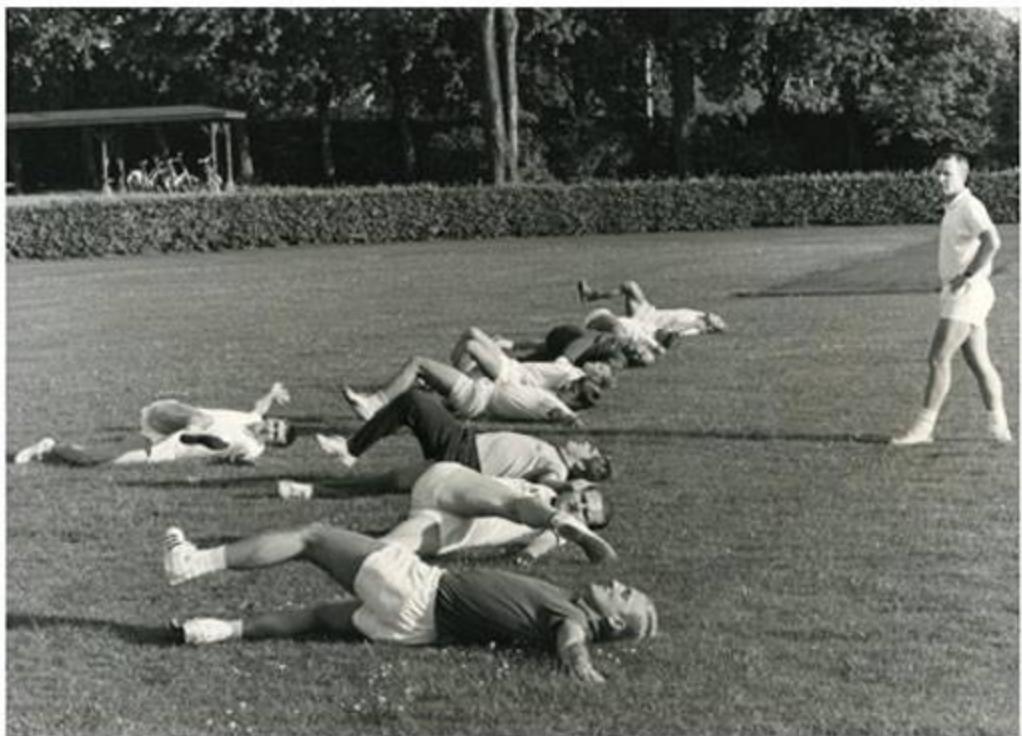
HBCs førstehold

Landsholdet

Landsholds træning

Toronto 1985

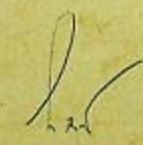

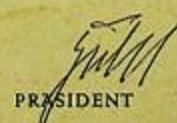
URKUNDE

Jørgen Mortensen

WURDE
ZWEITER IM
HERRENEINZEL
BEI DEN INTERNATIO-
NALEN BADMINTON-
MEISTERSCHAFTEN 1969
VON DEUTSCHLAND

DÜSSELDORF, DEN 2. MÄRZ 1969

SPORTWART

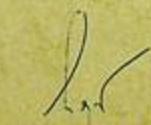

PRASIDENT

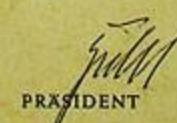
URKUNDE

Mortensen / Borch

WURDE
SIEGER IM
HERREN DOPPEL
BEI DEN INTERNATIO-
NALEN BADMINTON-
MEISTERSCHAFTEN 1969
VON DEUTSCHLAND

DÜSSELDORF, DEN 2. MÄRZ 1969

SPORTWART

PRASIDENT

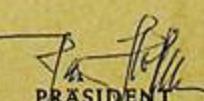
URKUNDE

J. Mortensen

WURDE
ZWEITER IM
HERRENEINZEL
BEI DEN INTERNATIO-
NALEN BADMINTON-
MEISTERSCHAFTEN 1971
VON DEUTSCHLAND

DÜSSELDORF, DEN 7. MÄRZ 1971

SPORTWART

PRASIDENT

Guld-gården

Badminton: I 1950'erne og 1960'erne var Amager Badminton Club en talentfabrik. Den masseproducerede danske mestre og All England-vindere, og det var fra ejendommen, der omkransede badminton-hallen, at talentmassen blev hentet.

RASMUS DAM NIELSEN
RIUNE LINDBERG NIELSEN
sportj.dk

På en væg på Amager hænger billeder i sort-hvid af tre velfriserede herrer. Tre kammerater. Tre tidligere badmintonstjerner.

For over 40 år siden stod deres navne også på den efterhånden sildte resultataffiche, der fra sin plads på den avokadofarvede væg afklarer styrkeforholdene i ABC - Amager Badminton Club.

Fra klubbens cafeteria kan man se direkte ned i selve badmintonhallen, hvor tre par gummiriske med 10-årige ejermænd hvinende skridter mod det grønmalet parketgulv. Selv om de mangler en fjerdemand til deres herredouble, et intensiteten og kampråbene overvældende. De kæmper for at nå lige så langt som de tre herrer i guldrammerne. Og det er langt, selv om eventyret begyndt blot få meter væk. Bag hallens mure,ude i gården, der omkranses af et gulligt murstensbyggeri fra 1920'erne. En gård, man for 40 år siden kaldte verdens bedste.

Vores andet hjem

"Jeg boede i stuen, på anden sal boede Jørgen Mortensen og oven over ham boede Svend Pri. Henne i nummer fem boede Henning Borch oppe på femte. Det var en fantastisk gård."

Med et fjernt blik i øjnene husker 63-årigen Preben Noles tilbage. I 1950'erne voksede han op i den gamle Markmandsgade på Amager, hvor ABC ligger, sammen med hvad der senere skulle vise sig at blive Danmarks, og ja sågar verdens, badmintonelite. Med 7 All England-titler, 23

Talenter i flok

Sportstalenter kommer af til at flokke. Morgenavisen Jyllands-Posten fortæller i denne serie over tre dele, hvordan det kan være, at et helt 7-mandshold fra Rosenhøj alle bliver professionelle fodboldspillere, at en enkelt boliggang på Amager vinder flere danske mesterskaber og All England-titler, end de fleste badmintonklubber nog stårinde i deres pokalskab, og at en håndboldlængang i Virum-Søgenfri ender med at producere fire landsholdsspillere.

I torsdag:
Fodboldspillerne
fra Rosenhøj
I fredag:
Håndboldspillerne
fra Virum
I dag:
Badmintonspilleerne
fra Amager

danske og 16 nordiske mesterskaber kunne deres host få ethvert pokalskab i en anden klub til at se tomt ud.

Preben Noles' egen succes på banen rakte aldrig til et billede i glas og ramme som de andres. I stedet er han i dag international dommer og formand for dommerudvalget i Danmarks Badminton Forbund. Meninden han valgte at udskifte ketsjeren med en plads i den høje dommerstol, brugte han ligesom sine barndomskammerater al sin tid på at øve smash og smash.

»Vi var i hallen altid. Det var vores andet hjem. Nogle dage, hvis vi havde efterfælger, stod vi uden for og ventede, indtil de åbnede dørene. Så for vi ind og smed vores ketsjere på banen, for så var den spærret. Så gik man ud og klædte om og ind og spillede,« fortæller han.

Selv om det efterhånden er mange år siden, husker Preben Noles stadig dagen, da han blev medlem af ABC og fik lov til at spille med rigtige ketsjere på rigtige baner.

Da man skulle være 10 år for at være medlem, spillede han og kammeraterne fra gården, indtil de blev gamle

nok med brugte bolde og benyttede brædder eller flad hånd som ketsjær. Pointtællerne fungerede som net.

»Men da vi blev ni, forbarmede de sig over os og lod os blive medlemmer. Det var den 1. august 1955. Svend (Pri, red.), Jørgen (Mortensen, red.) og jeg var jo bare helt oppe til ringe. Alene det at få lov at spille med rigtige ketsjere og net var fantastisk.«

Det var nu en del af samme klub som blandt andre legendariske Kirsten Thorndal, der også er født og opvokset i ejendommen, og som den første og hidtil eneste i verden har vundet All England i både single, double og mixeddouble, og deres ven Henning Borch.

Den hårde modstand har været gavnlig for talenternes udvikling.

»Jeg har spillet med nogle klepperter, der var næsten dobbelt så store som mig og flet tæsk, men det læser man jo noget af, uden man tænker over det i virkeligheden.«

På CV'et kan Henning Borch skrive fire danske og fire nordiske mesterskaber, og hjemme på hylden i Kastrup står også en pokal fra All England, hvilken han som en af blot seks danskskere har vundet til ejendome via sejre i træk. Han er ikke i tvivl om, at det var, fordi hallen lå lige neden for døren, at han og vennerne fra gården blev så

avlede et stærkt sammenhold mellem børnene i gården. Et sammenhold, der fik folk fra andre klubber til at tale om, at »dem fra Amager var noget særligt«.

Et sammenhold, der ikke bevidst blev dyrket, men som bare opstod naturligt:

»Jeg startede selv med nogen, der var meget større end mig og fik jo øretæver. Sådan var det. I dag bliver barn pakket mere ind i vat og bomuld, har jeg indtryk af, og der spiller de mere i aldersgruppen. Det gjorde man ikke den gang. Da hed det junior, og det var fra 16 år og nedefter,« fortæller Preben Noles.

»Vi skulle ud og spille en vigtig holdkamp om kobenhavnsmesterskabet for juniorer, og jeg ved ikke, om det var spontant – det tror jeg faktisk – men holdet mødtes to timer før vi skulle ud til Gentofte, og så gik vi op og ned ad Amagerbrogade. Bag efter tog vi ud og spillede og vandt. Det var gruppen, der var samlet. Det var rigtigt godt sjovt.«

De mange timer i hallen

avlede et stærkt sammenhold mellem børnene i gården. Et sammenhold, der fik folk fra andre klubber til at tale om, at »dem fra Amager var noget særligt«.

Et sammenhold, der ikke bevidst blev dyrket, men som bare opstod naturligt:

»Vi skulle ud og spille en vigtig holdkamp om kobenhavnsmesterskabet for juniorer, og jeg ved ikke, om det var spontant – det tror jeg faktisk – men holdet mødtes to timer før vi skulle ud til Gentofte, og så gik vi op og ned ad Amagerbrogade. Bag efter tog vi ud og spillede og vandt. Det var gruppen, der var samlet. Det var rigtigt godt sjovt.«

Men med sammenholdet fulgte også den interne kon-

kurrence, og til tider blev der brugt usine metoder:

Henning, som normalt var stille og rolig og afbalanceret, han blev vred,« fortæller Henning Borch med et skævt smile.

»Sådan var det jo dengang. Du sloges jo. Det gav sig selv. Man ville vænne den bedste, men konkurrencen har styrket os – ingen tvivl om det.«

Og måske er det også derfor, at de guldindrammede billeder af klubbens gamle koryfører modsat den øvrige udsmynkning stadig hænger i vægten i Amager Badminton Club.

Henning Borch og Preben Noles foran deres barndoms badmintonhal, Amager Badminton Club ligger midt i den store gård på Markmandsgade på Amager.

Foto: Torben Skov

Den gjorde en villig til at yde noget ekstra.«

I dag over 40 år efter er al intern rivalisering væk, og tilbage står venskabet og minderne – stærkt som i for tiden. Derfor mødes alle de gamle medlemmer en gang om året til den såkaldte kegleften med gule arter og en snak om tiden med trækets jægere og drengestregen.

Og måske er det også derfor, at de guldindrammede billeder af klubbens gamle koryfører modsat den øvrige udsmynkning stadig hænger i vægten i Amager Badminton Club.

HØVEDPUNKTER

• I 1950'erne skulle man være fyldt 10 år for at blive medlem af ABC.

• Kammeraterne fra Markmandsgade hentede i alt 7 All England-titler, 23 danske og 16 nordiske mesterskaber.

SVEND PRI - EN PRAKTFULD FIGHTER

Af Jørgen Beyerholm

Svend Pri - en af dansk idræts helt store navne - er død. Det skete uden varsel i Døgørs som et chok selv for de nærmeste venner. Tidligere samme dag havde han bla. haft en samtale med Flemming Delfs, hvor Pri virkede helt frisk. Om aftenen blev han fundet død i sit hus på Amager af sin veninde.

Svend Pri blev 37 år.

Utrøglige resultater

Svend Pri - dengang Anden - var et talent allerede som dreng, og han nåede utsætteligheden i vinteren 1965-66 vært at vinde det første DM og overvejende langtiden tronen efter England Kop. Et værkstykke krav til leje op til. Pri vandt DM i single otte gange, vandt hærdedouble fem og mixed-double fire gange. Det danske internationale mesterskab vandt han også adskillige gange, men han stillede langt højere.

Svend Pri - en godbenet fighter, der aldrig gav sig på banen. (Foto Bj. Lüthcke).

Tre gange vandt han All England (der dengang var regnet som et VM) i mixed-double sammen med Ulla Strand, men den helt store triumf var sejren i single i 1975 over selvste Rudy Hartono. Pri gjorde noget andet

menestende, idet han i den såkaldte «levers hule» hallen Istra Senayan i Jakarta slog Hartono og vandt World Cup i den fugtige varme, som ellers ikke alle europæiske hold havde erfaret. Et spændende tidskifte.

Men den hjemmetænke. Som badmintonskribent lagde man hurtigt mærke til Svend Pri. Det kunne man ikke undgå. Lige fra han var dreng, var det ud for hans hane, folk stoppede op. Man blev fanget af hans fans

dennens hjemmetænke.

Men det var ikke nemt at følge efter den største badmintonspiller gennem tiderne. England Kop, og lille Svend var utilmodig.

I omklædningsrummet blev jeg nærmest overvævet

Vännerne om Svend Pri

Jørn Skaarup, nu i Danmarks Forbund, men formand for badmintonforebundet i Pri's store år: «Svend gav netop liv og glæde for mig, da jeg var en ung brutalit, at han er væk. I min sidste formandsberetning nævnte jeg specielt Pri for hans store betydning for vor sport i tid, hvor forbundet udviklede sig og mange nye medlemmer kom til. Det var fare og fremtest. Pri skyld.»

Flemming Delfs, værkstykke til Pri på banen, men en ven underfor: «Svend og jeg var forskellige typer, men vi sunde dog hinanden meget godt på de lange ture. En gang blev rivaliseringen så hård, at vi blev uvenner, men vi gav hinanden hånden og var vennen fra da. Vi holdt forbundelsen vedligø, og jeg snakrede med Pri få timer før han døde. Det virker helt ufatteligt for mig.»

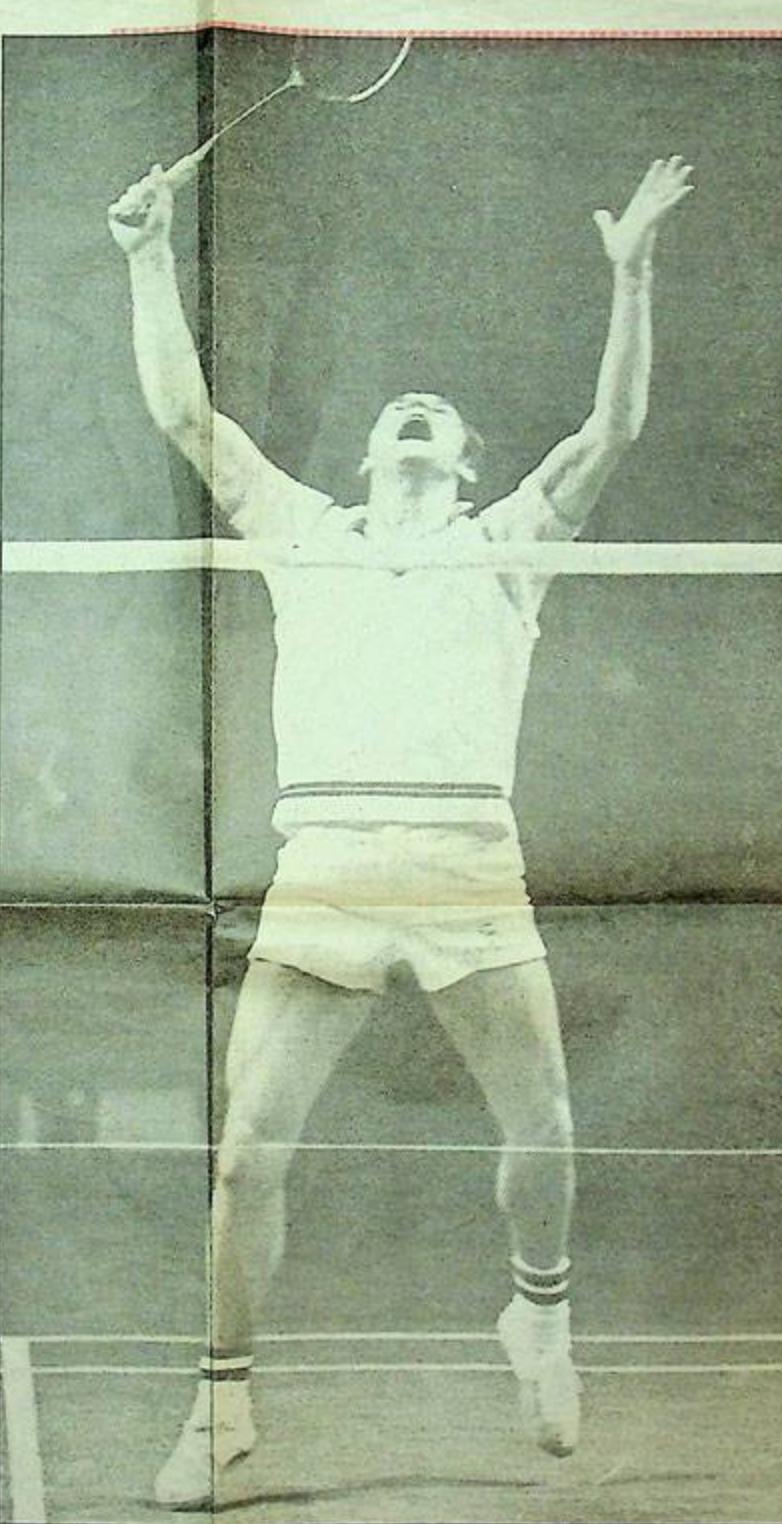
Lene Kappesen, DBFs UK-chef, der har været leder for Pri på flere hundrede ture: «Mange troede, Svend var vandomgang for en leder, men det fik jeg aldrig. Han ville altid holde øje med de bedste, men var blot en ener med skarpe meninger. Han kunne sænge varen samtidig med at han fighedes bedre end nogen. Det gjorde ham så utroligt populær. Svend Pri er nok den spiller, der har givet dansk badminton mest propaganda.»

Erik Jørgensen, DBFs UK-chef, der har været leder for Pri på flere hundrede ture: «Mange troede, Svend var vandomgang for en leder, men det fik jeg aldrig. Han ville altid holde øje med de bedste, men var blot en ener med skarpe meninger. Han kunne sænge varen samtidig med at han fighedes bedre end nogen. Det gjorde ham så utroligt populær. Svend Pri er nok den spiller, der har givet dansk badminton mest propaganda.»

Her oplevede Svend Pri sit livs sejr

En bold fra hans live triumf, All England 1977 mod Rudy Hartono. (Foto: Per Kjaerbye).

af lille Svend, da han i vinteren 65-66 vandt sit første DM. «Nu bliver du vel nødt til at skrive om mig,» råbte Svend til mig og fortsatte: «Du kender ellers kun England Kop.» Jeg blev lige så gal og tog Svend i kraven og nasede ham op mod væggen i omklædningsrummet og hvedede: «Jeg skriver ikke noget, hvad det passer mig.» Fem minutter efter kom vi begge til at grine over vort temperament. Det blev til et ubrydeligt venskab fra den dag - og til i forgrave.

Mange minder dukker op. Jeg hørte de sidste bolde i London, da Pri vandt det All England, han havde kampt for i så mange år. Jeg stod sammen med Svends mor. Hans øje sagde ud til os, da sejren var hjemme, og han havde dæmt sin krigdans.

Kongen af Jakarta

Et andet år havde han alle kort på hånden i All England, men han kom med et forkert tog og kom en halv time forsent. Jeg havde intet med det at gøre, men den var aligvel min følelsesladede dag, da jeg var turen ringlederen. »Mr. Badminton« Herbert Schoole til at udsette Pris single, skønt man allerede havde sagt, at danskeren ville blive scratchet, hvis han ikke kom inden fire minutter. Jeg stod udenfor hallen og betalte taxien for den forvirede Svend, jeg var i omklædningsrummet hos ham til at få ham til at tage den fornødne tid til opvarmning osv., men herværende havde overvredet Pri, han piskede lidt på handen og blev hurtigt sendt ud igen med en smil og et lykkesmørde.

Ellers led Svend Pri sig ikke let på. Det var baggrund for, at han kunne klare sig i Indonesien, hvor værmen og de meget specielle tilskuerne ikke nødvendigvis var europæiske, men deres hold var ikke. Svendens tidskifte skal sige. Pri spillede næsten med disse tilskuerne. Led, som om han ville serve, og fik hele hallen til at huje. Tog i stedet bolden i munnen om klappede af tilskuerne. Indoneserne kom til at elsker Pri. Nok var Svend kendt i Danmark og folk på gaden kunne vende sig om og sige: »Var det ikke Svend Pri? I Jakarta hyldes folk nærmest Pri, Pri Pri, når man gik på gaden sammen med ham. Ikke for ingenting fik han tilnavnet »Kongen af Jakarta«.

B.T.s guldmedalje

For All England-sejren til Svend Pri mod Rudy Hartono i 1975, og for to år derafter indtrædte Pri selv i guldmedalsjekken. Denne års tiltræller, som altid kunne få tilskuerne op på stolene, vandt ikke mesterskabet i alle betydnende lande verden over, og da VM blev indfærdt i 1977 lykkedes det Pri at vinde selv - kun allet af sin arvtager Flemming Delfs.

Men svømmesdagen var næsten gået for Svend Pri ved World Cup i 1974 i Indonesia. Året efter skulle han forsvarer titlen i Malaysia, men ved 5/4 i første sæt i semifinalen mod Flemming Delfs gled Pri og fik en muskelstrækning i læret. Han blev af legerne dant fastidigt med sportsmand, men med en utrolig energi kæmpede han sig tilbage til topsædet.

Det var, som om Pri havde taget et stort spænd, som man til gengæld aldrig vil bruge som den godbenede fighter, der altid var spændende at følge på enbane - og som altid var festlig og spændende at være sammen med. Det er nærmest ufatteligt, at livstykket Pri pludselig er væk. Vi er mange, der vil savne dig, Svend.

Svend Pri og Ulla Strand - her efter deres All England-sejr i 1972. (Foto: Henning Thompler).

Svend Pri i sin sidste kamp, DM i double sammen med Flemming Delfs. (Foto: Per Kjaerbye).

Svend Pri med det eftertragtede All England-trofæ - triumfen, der også gav ham B.T.s guld.

gjort at træne påny. Han gjorde det af to grunde. For det første, at han oplyste den sidste del af sin konkurrence med PDB-Winner cup for det andet, fordi han sammen med Rudy Hartono havde en adule em, at de sammen skulle lave en veteran-turné rundt i Indonesien, hvor de regnedes med at kunne tjene mange penge på sponsorer og arrangementer. Pri ville have arrangeret alle sine ting i Danmark for at bositte sig i Øster, men han nåede ikke at få en eneste plads.

Alt for tidlig mistede vi denne store sportsmand, som man til gengæld aldrig vil bruge som den godbenede fighter, der altid var spændende at følge på enbane - og som altid var festlig og spændende at være sammen med. Det er nærmest ufatteligt, at livstykket Pri pludselig er væk. Vi er mange, der vil savne dig, Svend.

Ville til Østen

Pri betroede mig for 14 dage siden, at han var be-

Dagens portræt

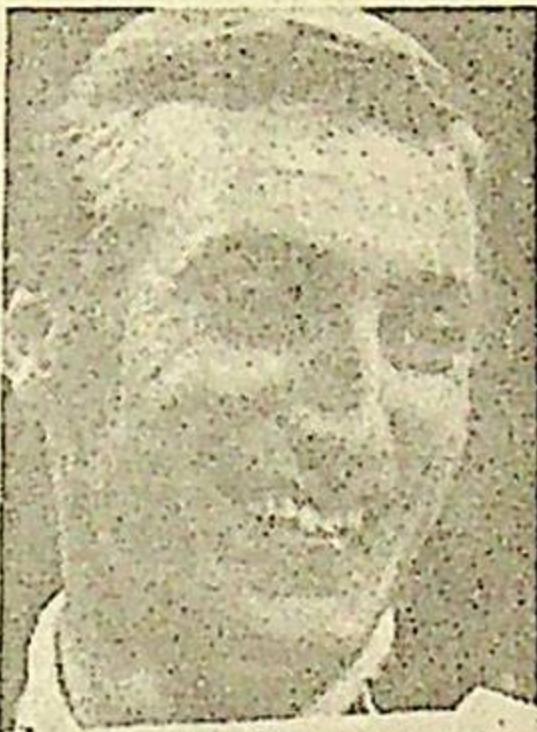
Manden i kulissen

Jorgen Mortensen

En flok håbefulde unge mænd slås i disse dage for dronning og fædreland under fremmede himmelstrog. I Indonesiens hovedstad Djakarta kæmper vort herre-badmintonlandshold om verdensmesterskabet for hold — den såkaldte Thomas Cup.

Ti gange tidligere har Danmark som vinder af den europæiske zone kvalificeret sig til de afgorende slutkampe, men sejrens palmer har vi ikke kunnet hjemføre fra troperne.

Om den 11. gang også bliver lykkens gang, afhænger naturligvis i første række af ketsjeknægtenes præstationer. Men i

kulissen står en mand, hvis rolle i den forbindelse er nok så vigtig. Holdets sportslige boss, landstræner Jorgen Mortensen.

34-årige Jorgen Mortensen er langt fra prototypen på en træner. Således insisterer han stadig på at kore sin egen aktive karriere sideløbende med det ansvarsfulde job som landstræner.

Og for fortsat at kunne spille turnerings-badminton for Hvidovre, har han afslæet et større løntilbud fra forbundet.

Badminton er det meste af Jorgen Mortensens tilværelse

— uden for hjemmet. I maj sidste år opgav han således et godt job som maskinarbejder, samtidig med at han tiltrådte virket som chef for vores topspillere. Også civilt handler det om badminton for Jorgen Mortensen, der i dag er beskæftiget som halinspektør i Hvidovre Badmintonhal på Biblioteksvej.

Gennem mange år har Jorgen Mortensen tilhørt den hjemlige elite, og det siger sig selv, at det er en kolossal fordel for de unge mennesker, der skal nyde godt af hans gode råd.

Hidtil har han haft absolut succes som landstræner. Han er altid grundig i sine forberedelser, og at han kan mere end sit fadervor, viste han ved den afgorende Thomas Cup-semifinale-kamp mod Sverige i Umeå.

Her var Jorgen Mortensen manden bag det taktiske sis, der hylede Sveriges Sture Johnsson så meget ud af det, at unge Morten Frost kunne tage sejren hjem i den vigtige kamp.

Thomas Cup-slutrunden i Djakarta er vel Jorgen Mortensens største udfordring til dato som træner. De kommende dage vil vise, om det også bliver hans største sejr.

kaare

Tak for kampen, siger Finn Kobberø til Poul Erik Nielsen efter finalen i mixed double. De to sorte piger er Inger Birgit Anker Hansen og Kirsten Thorndahl med ryggen til.

Opkomlingerne fik lov at snuse til sejren

Det nye par Jorgen Mortensen-Henning Borch var ved at skabe sensation i glimrende herre-double-finalen i FBK's turnering Pol. b 1/10

Det nydannede par Jorgen Mortensen-Henning Borch fik en strålende start på deres samarbejde i herre-double-finalen i FBK's turnering. De var ved at skabe sensation, da de tog første sæt fra verdensmester-parret Finn Kobberø-Jørgen Hammergaard med 15-10. Men „veteranerne“ lod kun opkomlingerne snuse til sejren. De vandt de to næste sæt 15-1, 15-4.

Men det var strålende spillet af de unge. I første sæt overrasketede de ved deres fantastiske hurtighed. De nædede det utroligste, skønt de ikke har veterannerne rækkevidde. Man havde ikke fået mere end den første bold, før Finn Kobberø smed overtrækksblusen. Han var blevet klar over, at det blev svært.

Men i de næste sæt sejrede roen, overblikket og rutinen. Tempot blev sat ned, og de „gamle“ prøvede at undgå de lange dueller. Samtidig spillede Hammergaard sig op efter et lidt mat første sæt.

— Så længe vi kan holde spillet i gang, har vi en chance mod veteranerne på vores hurtighed, sagde Henning Borch. Men Finn Kobberø er svær at spille udenom, og uhhyggelig at serve imod. Server man blot en anelse for høj, myrder han bolden med det samme.

I mixeddouble var der ikke megen spænding. Kirsten Thorndahl-Finn Kobberø vandt 15-4, 15-1 over Inge Birgit Anker-Hansen og Poul Erik Nielsen. Kampen blev helt domineret af Kobberø i et gnidningsløst samarbejde med Thorndal.

Langt større spænding var der i damedouble-finalen, hvor sostrene Karin Jørgensen og Ulla Rasmussen

slog Kirsten Thorndahl og Inge Birgit Anker-Hansen 15-5, 18-13.

Kirsten og Inge Birgit havde det handicap, at de havde spillet lige forinden og sostrene tvang dem ud i et variert spil, som krævede luft.

Dog formåede Kirsten Thorndahl og Inge Birgit Anker-Hansen at spille sig op i andet sæt 5-12 til en foring på 13-12, før derefter at tage alligevel.

Inge Birgit Anker-Hansen og Kirsten Thorndahl havde nogle elegante tver-løb, men sostrene opvejede det ved Ulla Rasmussens stopbolde, og Karin Jørgensens knaldhårde smash.

Sostrene er tilsyneladende blevet både hurtigere og bedre sammenspillet af de mange kampe i Sydafrika.

ho-n.